

(szilakos)

Arany hajnal hasad!

Felszólalás a baromfitermelők világtalálkozóján

Hallom, hogy a svájci Háromkirályok – három milliárdos – hódolatuk jeléül a tömjén és mirha mellett aranyat is vittek a politikai újszülöttnék, aki alig egy éve, hogy a washingtoni Fehér Ház ovális aranyjászolában rugdalózik, de emberi természete szerint milliárdos ő is, mint körülötte akárki más. Az is a hírekben állt, hogy a dél-koreai háromkirály egyenesen az ókori silla királyság színaranyból készült koronájával hódolt a Világ Világossága előtt, kit még az istentelen Európában is – fogcsikorgatva ugyan – Napkirályként emlegetnek. Ő a Legyőzhetetlen Nap. *Sol Invictus*. A Legyőzhetetlen Győzike! Még hogy „No kings!” Hölgyeim és uraim, tisztelt digitális baromfitermelők, kacagjatok! Mindenesetre azt, hogy ki király és ki nem király, nem demokrata köcsögök fogják eldönteni, hanem mi, a világ büszke patrióta baromfitermelői.

De miről is beszélek? Nos, mi nem vagyunk háromkirályok. Nálunk, mint ismeretes, egykirályság van, és – ne tagadjuk – egyeseknek még ez is sok. Amit mi vittünk legutóbb a baromfitermelő magyaremberek nevében a Kisdednek, nem arany volt, hanem két aranytojást tojó tyúk. Az egyik éjjel-nappal a béke aranytojtását tojja, a másik a migránsválságét ugyancsak megállás nélkül. Még szerencse, hogy annak idején nem engedtünk Brüsszel zsarolásának: nem vágtuk le őket. Így most már az egész világnak tojják az aranyakat. Minden napra egy tojás. A legfrissebb, a béke aranytojása már elő is bújt az egyik tojó fenekéből, és ha az ukránok álnokul nem gyömöszölik vissza oda, talán már bele is pottyant volna a világ népeinek aranykosarába, ahol a patrióták három éve egyfolytában a béke tojtásait gyűjtik.

Mert az aranytojást tojó tyúk, hölgyeim és uraim, nem brüsszeli hókuszpókusz és nem kijevei szemfényvesztés, hanem magyar csoda. A hit és az akarat csodája. Ahhoz, hogy egy tyúk aranytojást tojjon – vegyük végre egymást komolyan! –, nagyon-nagyon hinnie és akarnia kell. És a magyar tyúkok hajszálpontosan ezt teszik: akarnak, hisznek és tojnak. Már a mi tyúkszerető Petőfink is, akiből – mint hallom – az ukránok újabban barguzini ukrán költőt akarnak csinálni – lelkük rajta! –, már ő is felfigyelt erre az ízig-vérig magyar jelenségre, amikor édesanyja aranytojást tojó tyúkját *Anyám tyúkjá* című híres költeményében megörökítette. A megörökített tyúk aranytojtásának valódiságában, mint iskolai tanulmányaikból emlékezhetnek rá, egyedül a hitetlen Morzsa kutya kételkedett, de őt is jobb belátásra bírták a Költő intő szavai.

Mi, baromfitermelő magyaremberek, az Aranytojás Misztériumának beavatottjai nem tegnap óta tudjuk, hogy kétféle arany létezik: az egyik, amit „alsó aranyaknak” mondanak, ez a szemmel látható, a kézbe vehető, felhalmozható, széfbe tehető arany. A másik: a megfoghatatlan, a földi szem számára láthatatlan arany. Ezt „elzárt aranyaknak”, misztikus aranyaknak is nevezik, akik a misztériumba be vannak avatva. Nos, a mi tyúkaink tojásai egytől-egyig ilyenek. Láthatatlan aranyból valók. A Kisdéd – mint diplomáciai csatornákon visszahallottam – először csodálkozott is – „Hol az arany?” –, de aztán felvilágosították őt, hogy ez nem az az arany, amiből ősi szokás szerint a kijevi oligarchák vécécsészéket, a kommunizmusra készülő moszkvai leninisták köztéri vizeldéket, ő meg itt, a Fehér Házban Ovális Aranyjászolában játszópajtásaival poháralátéteket szoktak készíteni, hanem magyar arany, szellemi arany, egy új korszak aranyalapja, amelyet a magyaremberek már le is raktak. A Kisdéd megértette ezt és biztosította a magyar egykirályt, hogy mint jó gazda be fogja aranyozni az egész baromfiudvart, az egész Állatfarmot, később a Földet és a Holdat is. Akkor szólaltak meg az égből a harsonák: „Arany hajnal hasad!” Az a kiskakas, aki az új hajnalhasadást elaludta, magára vessen. Aki meg nem aludta el, mégis féknyúzokat terjeszt, a Hajnalcsillagot Örömcillagnak, a szellemi arany fényét rozsdás vasreszeléknek hazudva, egyhamar a történelem kloákájában találja magát. Aranykloákájában, természetesen.

Az új aranykor teljesen olyan lesz, mint akármelyik eddigi vaskor, de arannyal lesz bevonva, arannyal lesz

áthúzza, arannyal lesz befuttatva. Az aranykor – ne féljünk a szótól! – az egyetemes giccs kora, ahol a szépség az Úr. A giccs – ahogy azt a baromfi-lét elviselhetetlen könnyűségéről értekező nagy cseh író fogalmazta meg egykoron – „a szar abszolút tagadása”. Szar abszolúte nem létezik. Aki azt állítja, hogy létezik, az maga is része a szarnak, amely nem létezik. Ezzel szemben mi, a szépség aranyláncfűrész harcosai, akik büszkén tagadjuk a szar létezését, nemhogy létezőnk, de kezünk nyomán mostantól minden arannyá változik. Mídász király, hol vagy?

Ahol aranykor van, ott aranykor van. Ott aranyból van a kormány szíve, aranyból a tettek és a szavak. Aranyból van a szuverenitás, a terrorelhárítási központ, a különleges jogrend, aranyból az alkotmány, a parlament, a fékek és ellensúlyok, még a sajtószabadság is, csak néha guruló aranyból. Persze, nem lehet mindent egyszerre. Ami nincs aranyból, azt lépésről-lépésre haladva learanyozzuk. Első körben természetesen a futballstadionokat. Egyiket a másik után. A felcsúti Pancho Arénával kezdjük. Hadd lássa a magyar futball világbajnoki szereplését a 91. percben elgáncsoló Nyugat, mit ér a futball a magyarembereknek, akik az Aranycsapatot adták a világnak, és Muszáj-Herkulesként már tizenöt éve új aranykorban élnek. Ady ír erről valahol. Talán a *Vér és arany*-ban. Vagy a *Moslék-Országban*. Tanultuk, csak már nem emlékszem. Majd megkérdezem a Chatgpt-t. Megvan! „Minden egyéb hasztalan: Vér és arany, vér és arany.” Hát akkor engedtessek meg, hogy a magyaremberek, annyi hasztalanság után, ne a háborús vért, hanem a békés aranyat válasszák.

A dicsőség fényének ellenségei, előre tudom, ránk támadnak majd az aranyért: fényűzéssel, luxizással vádolják a Hit Lovagjait, a kolduló szerzetesrendeket megszegényítő szegénységben élő Karmelita majdnem-szentjeit. Mert vakok a szellemi aranyra. A Gonoszról már Órigenész megmondta, hogy vak: ponérosz – tüphlosz. Vak és elvakult. Olyan ez, mintha a Napot azzal vádolnák, hogy ragyog. Vagy azzal, hogy Keleten kel föl! Hát hol keljen föl? *Ex oriente lux!* Mi igenis a Felkelő Nappal vagyunk! Jártunk a Felkelő Nap Palotájában, láttuk, hogy kívülről-belülről csupa arany, együtt ragyogtunk vele, és együtt énekeltük a Nap-himnuszt, hirdetve az arany szent örömét. Ha ez olyan nagy bűn, tessék, ítéljenek el! Állunk a vaskorból itt ragadt, berozsdásodott nemzetközi büntetőbíróság elé! Most válik el vértől az arany. Az egyik oldal – a vérpártiak – a vér mellett tették le voksukat és vértengerbe fojtánák az öreg Európát. A másik oldal – az aranypártiak – be akarja aranyozni Európa öreg napjait. Ez a különbség a brüsszeli vérpárt és a magyar aranypárt között. Ők ott, Brüsszelben feketemisét tartanak, mi itt adventi aranyos misét: *Rorate caeli desuper!* Ők be akarják vérezni Európát, mi viszont aranyba foglaljuk, és a washingtoni Ovális Aranyjászol Kisdede, a pekingi Mennyei Béke Kapuőre és a kreml-i Sárkányölő Szent Vlagyimir lábai elé helyezzük. Kijev nem kap semmit!

<https://www.es.hu/cikk/2025-12-12/szilagyi-akos/arany-hajnal-hasad.html>